

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE
od 27. studenoga 2018.¹

Predmet C-573/17

**Openbaar Ministerie
protiv
Daniela Adama Popławskog**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski uhiđbeni nalog – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Primjena načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji – Okvirna odluka 2008/909/PUP – Izjava države članice koja joj omogućuje nastavak primjene prethodnih pravnih instrumenata – Povlačenje izjave države članice izvršiteljice naloga – Nepravodobnost izjave države članice izdateljice naloga – Nepostojanje izravnog učinka okvirnih odluka – Nadređenost prava Unije – Posljedice”

1. Predmetni zahtjev za prethodnu odluku upućen je u okviru izvršenja europskog uhiđbenog naloga (u daljnjem tekstu: EUN) u Nizozemskoj koji je Sąd Rejonowy w Poznaniu (Općinski sud u Poznańu, Poljska) izdao protiv Daniela Adama Popławskog radi izvršenja kazne oduzimanja slobode u Poljskoj.

2. Navedeni zahtjev uslijedio je nakon presude od 29. lipnja 2017., Popławski², u kojoj je Sud u biti presudio da nizozemsko zakonodavstvo nije bilo u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhiđbenom nalogu i postupcima predaje između država članica³, kojim se predviđa razlog za moguće neizvršenje EUN-a radi promicanja društvene rehabilitacije osuđene osobe. U istoj presudi Sud je podsjetio na obvezu koju imaju nacionalni sudovi da tumače svoje nacionalno pravo u najvećoj mogućoj mjeri na način koji je u skladu s tom okvirnom odlukom.

3. Međutim, rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) želi znati je li, u slučaju da se ne uspije osloboditi od takve obveze usklađenog tumačenja, dužan, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene odredbe svojeg nacionalnog prava koje su protivne predmetnoj okvirnoj odluci.

4. Stoga će Sud u ovom predmetu moći pojasniti odnos između okvirnih odluka Vijeća 2002/584 i 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji⁴. Sud također ima priliku pojasniti učinke koje te vrste akata Unije mogu imati na nacionalna prava.

¹ Izvorni jezik: francuski

² C-579/15, EU:C:2017:503, u daljnjem tekstu: presuda Popławski

³ SL 2002., L 190, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.)

⁴ SL 2008., L 327, str. 27. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 111.)

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Okvirna odluka 2002/584

5. Članak 4. Okvirne odluke 2002/584 određuje:

„Pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje [EUN-a]:

[...]

6. ako je [EUN] izdan u svrhe izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode, a tražena osoba se nalazi, boravi, u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a ta država članica obvezuje se izvršiti tu kaznu ili mjeru oduzimanja slobode u skladu s odredbama svojega domaćeg prava;

[...]”

2. Okvirna odluka 2008/909

6. Članak 25. Okvirne odluke 2008/909 određuje:

„Ne dovodeći u pitanje Okvirnu odluku [2002/584], odredbe ove Okvirne odluke primjenjuju se, *mutatis mutandis*, u opsegu u kojem su usklađene s odredbama iz ove Okvirne odluke, na izvršenje kazni u predmetima kada se država članica obveže na izvršenje kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. ove Okvirne odluke, ili kada je, sukladno članku 5. stavku 3. ove Okvirne odluke, postavila uvjet da se osoba mora vratiti u državu članicu na koju se to odnosi kako bi odslužila kaznu čime se izbjegava nekažnjavanje osobe na koju se to odnosi.”

7. U skladu s člankom 26. stavkom 1. te okvirne odluke:

„1. Ne dovodeći u pitanje njihovu primjenu među državama članicama i trećim državama te njihovu prijelaznu primjenu sukladno članku 28., ova Okvirna odluka od 5. prosinca 2011. zamjenjuje odgovarajuće odredbe sljedećih konvencija koje se primjenjuju u odnosima među državama članicama:

- Europsku konvenciju o transferu osuđenih osoba od 21. ožujka 1983. i njezin Dodatni protokol od 18. prosinca 1997.;
- Europsku konvenciju o međunarodnoj valjanosti presuda izrečenih u kaznenim postupcima od 28. svibnja 1970.;
- Poglavlje 5. glave III. Konvencije od 19. lipnja 1990. o provedbi Schengenske konvencije od 14. lipnja 1985. o postupnom ukidanju provjera na zajedničkim granicama;
- Konvenciju među državama članicama Europskih zajednica o izvršenju presuda izrečenih u kaznenom postupku strane države od 13. studenoga 1991.”

8. Članak 28. navedene okvirne odluke glasi:

„1. Zamolbe zaprimljene prije 5. prosinca 2011. i dalje se uređuju sukladno postojećim pravnim instrumentima o transferu osuđene osobe. Zamolbe zaprimljene nakon toga datuma uređuju se pravilima koja države članice donesu sukladno ovoj Okvirnoj odluci.

2. Međutim, svaka država članica može, nakon donošenja ove Okvirne odluke, dati izjavu u kojoj navodi da će, u predmetima u kojima je pravomoćna presuda izrečena prije datuma koji ona odredi, kao država članica koja izdaje odnosno izvršava nalog i dalje primjenjivati postojeće pravne instrumente o transferu osuđene osobe važeće prije 5. prosinca 2011. Ako država članica da takvu izjavu, ti se instrumenti primjenjuju u tim predmetima u vezi sa svim drugim državama članicama bez obzira da li su i one dale istu izjavu. Taj datum ne smije biti kasniji od 5. prosinca 2011. Navedena se izjava objavljuje u Službenom listu Europske unije. Takva se izjava može povući bilo kada.”

B. Nizozemsko pravo

9. Članak 6. Overleveringsweta (Zakon o predaji)⁵ od 29. travnja 2004., kojim se u nizozemsko pravo prenosi Okvirna odluka 2002/584, u verziji primjenjivoj sve do stupanja na snagu nizozemskih odredbi kojima se prenosi Okvirna odluka 2008/909 predviđao je:

„1. Predaja nizozemskog državljanina može biti dopuštena ako je zatražena u svrhu kaznene istrage protiv njega i ako je, prema mišljenju pravosudnog tijela izvršenja, zajamčeno da, ako je u državi članici izdateljici uhiđenog naloga osuđen na bezuvjetnu kaznu oduzimanja slobode na temelju djela zbog kojih predaja može biti odobrena, može odslužiti tu kaznu u Nizozemskoj.

2. Predaja nizozemskog državljanina nije dopuštena ako je ta predaja zatražena u svrhu izvršenja kazne oduzimanja slobode koja mu je izrečena pravomoćnom presudom.

3. U slučaju odbijanja predaje koje se temelji isključivo na odredbama članka 6. stavka 2. [...], Openbaar Ministerie (Državno odvjetništvo, Nizozemska) obavještuje pravosudno tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog da je spremno preuzeti izvršenje presude, u skladu s postupkom predviđenim člankom 11. Konvencije o transferu osuđenih osoba ili na temelju neke druge primjenjive konvencije.

4. Državno odvjetništvo odmah obavještuje naše ministarstvo o [...] svim odbijanjima predaje koja su dostavljena s izjavom iz članka 3. prema kojoj je Nizozemska spremna preuzeti izvršenje strane presude.

5. Stavci 1. do 4. također se mogu primijeniti na stranog državljanina koji ima dozvolu stalnog boravka, ako mu se u Nizozemskoj može suditi za djela na kojima se temelji [EUN] i ako se predviđa da nakon njegove predaje ne izgubi pravo boravka u Nizozemskoj zbog kazne ili mjere izrečene protiv njega.”

10. Od stupanja na snagu Weta wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Zakon o uzajamnom priznavanju i izvršavanju bezuvjetnih zatvorskih kazni i zatvorskih kazni izrečenih uz uvjet)⁶ od 12. srpnja 2012., kojim se prenosi Okvirna odluka 2008/909, članak 6. stavak 3. OLW-a glasi kako slijedi:

„U slučaju odbijanja predaje koje se temelji isključivo na odredbama članka 6. stavka 2. [...], državno odvjetništvo obavještuje pravosudno tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog da je spremno preuzeti izvršenje presude.”

11. Članak 5:2. WETS-a predviđa:

„1. [Ovaj zakon] zamjenjuje Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen [(Zakon o prenošenju izvršenja presuda u kaznenim stvarima)]⁷ od 10. rujna 1986.] u odnosima s državama članicama Europske unije.

⁵ Stb. 2004., br. 195, u daljnjem tekstu: OLW

⁶ Stb. 2012., br. 333, u daljnjem tekstu: WETS

⁷ Stb. 1986., br. 593

[...]

3. [Ovaj zakon] se ne primjenjuje na sudske odluke [...] koje su postale pravomoćne prije 5. prosinca 2011.

[...]”

II. Glavni postupak i prethodna pitanja

12. Presudom od 5. veljače 2007., koja je postala pravomoćna 13. srpnja 2007., Sąd Rejonowy w Poznaniu (Općinski sud u Poznańu, Poljska) izrekao je D. A. Popławskom, poljskom državljaninu, uvjetnu kaznu oduzimanja slobode u trajanju od jedne godine. Odlukom od 15. travnja 2010. taj je sud naložio izvršenje kazne.

13. Navedeni sud 7. listopada 2013. izdao je EUN protiv D. A. Popławskog radi izvršenja te kazne.

14. U okviru glavnog postupka u pogledu izvršenja EUN-a, rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) pitao se treba li primijeniti članak 6. stavke 2., 3. i 5. OLW-a, koji predviđa razloge za neizvršenje EUN-a osobito u korist osoba s boravištem u Nizozemskoj, što je slučaj D. A. Popławskog⁸.

15. Odlukom od 30. listopada 2015. nacionalni sud uputio je Sudu prvi zahtjev za prethodnu odluku, u okviru kojeg je napomenuo da, na temelju članka 6. stavka 3. OLW-a, Kraljevina Nizozemska, kada odbije izvršiti EUN, mora obavijestiti da je „spremna” preuzeti izvršenje kazne na temelju sporazuma koji je obvezuje s državom članicom izdavateljicom naloga. Taj je sud pojasnio da u glavnom predmetu takvo preuzimanje ovisi o zahtjevu koji bi u tom smislu podnijela Republika Poljska te da se poljsko zakonodavstvo protivi tomu da se takav zahtjev podnese protiv poljskog državljanina.

16. Sud koji je uputio zahtjev naglasio je da u takvoj situaciji odbijanje predaje može dovesti do nekažnjavanja osobe na koju se EUN odnosi. Naime, nakon objave presude kojom se odbija predaja, preuzimanje izvršenja kazne moglo bi se pokazati nemogućim, osobito zbog nepostojanja zahtjeva države članice izdavateljice naloga u tom smislu, a ta nemogućnost ne bi imala nikakav utjecaj na presudu kojom se odbija predaja tražene osobe.

17. Sud koji je uputio zahtjev sumnjao je stoga u usklađenost članka 6. stavaka 2. do 4. OLW-a s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, kojim se odbijanje predaje dopušta samo ako se država članica izvršenja „obveže” da će izvršiti kaznu u skladu sa svojim nacionalnim pravom.

18. U presudi Popławski Sud je odlučio da „članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584 treba tumačiti na način da mu se protivi zakonodavstvo države članice kojim se prenosi ta odredba, a koje – u slučaju da predaju stranog državljanina koji ima dozvolu stalnog boravka na području te države članice traži druga država članica radi izvršenja kazne oduzimanja slobode koja je tom državljaninu izrečena sudskom odlukom koja je postala pravomoćna – s jedne strane, ne dopušta takvu predaju, a, s druge strane, predviđa samo obvezu pravosudnih tijela prve države članice da obavijeste pravosudna tijela druge države članice da su spremna preuzeti izvršenje te presude a da na datum odbijanja predaje nije osigurano stvarno preuzimanje izvršenja i da se, nadalje, u slučaju da se to preuzimanje kasnije pokaže nemogućim, takvo odbijanje ne može dovesti u pitanje”⁹.

⁸ Nesporno je da je D. A. Popławski dokazao da je u neprekinutom razdoblju od najmanje pet godina zakonito boravio u Nizozemskoj.

⁹ Točka 24. te presude

19. U istoj presudi Sud je odlučio i da „odredbe Okvirne odluke 2002/584 nemaju izravan učinak”¹⁰. Međutim, presudio je da „nadležni nacionalni sud, uzimajući u obzir cjelokupno nacionalno pravo i primjenom metoda tumačenja koje su njime priznate, mora protumačiti nacionalne odredbe o kojima je riječ u najvećoj mogućoj mjeri s obzirom na tekst i svrhu te okvirne odluke, što u predmetnom slučaju znači da – u slučaju odbijanja izvršenja europskog uhiđenog naloga izdanog radi predaje osobe protiv koje je u državi članici izdateljici izrečena pravomoćna presuda kojom se ona osuđuje na kaznu oduzimanja slobode – pravosudna tijela države članice izvršenja imaju obvezu zajamčiti stvarno izvršenje kazne izrečene toj osobi”¹¹.

A. Zahtjev za prethodnu odluku

20. U svojem zahtjevu za prethodnu odluku sud koji je uputio zahtjev ističe da iz presude Popławski proizlazi da je članak 6. stavci 2., 3. i 5. OLW-a protivan članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584.

21. Nadalje, smatra da tumačenje članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLW-a na način koji bi bio potpuno u skladu s tom okvirnom odlukom – odnosno na način da sud koji je uputio zahtjev, s jedne strane, raspolaže marginom prosudbe u pogledu pitanja treba li primijeniti razlog za odbijanje predaje koji je naveden u tom članku, i da, s druge strane, može odbiti predaju samo pod uvjetom da preuzme stvarno izvršenje kazne u Kraljevini Nizozemskoj – nije moguće jer bi bilo *contra legem*.

22. Sud koji je uputio zahtjev ipak podsjeća na to da je u svojoj prvoj odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku u tom predmetu postavio pitanja koja se odnose na tri rješenja koja bi, prema njegovu mišljenju, ipak mogla dovesti do rezultata koji je u skladu s Okvirnom odlukom 2002/584.

23. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, iz prve presude u prethodnom postupku u tom predmetu proizlazi da je samo jedno od triju rješenja dopušteno s obzirom na pravo Unije, odnosno tumačenje prema kojem je članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 međunarodnopravni ugovorni temelj propisan u bivšem članku 6. stavku 3. OLW-a za preuzimanje izvršenja kazne. Međutim, Minister van Justitie en Veiligheid (Ministarstvo pravosuđa i sigurnosti, Nizozemska), koji je nadležno tijelo za preuzimanje izvršenja kazne, smatrao je da Okvirna odluka 2002/584 nije konvencija u smislu članka 6. stavka 3. OLW-a ni u smislu članka 2. Zakona o prenošenju izvršenja presuda u kaznenim stvarima.

24. Sud koji je uputio zahtjev iz toga zaključuje da se predmetnim tumačenjem ne može zajamčiti stvarno izvršenje u Nizozemskoj kazne izrečene D. A. Popławskom i da na taj način ne može doći do rješenja u skladu s ciljem koji se nastoji postići Okvirnom odlukom 2002/584, kao što to Sud zahtijeva u presudi Popławski¹².

25. Sud koji je uputio zahtjev stoga objašnjava da je suočen sa suprotstavljenim obvezama. Naime, predajom tražene osobe on postupi u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, ali povređuje članak 6. stavke 2., 3. i 5. OLW-a, čije se odredbe ne mogu tumačiti na način da se njihovom primjenom ostvari rezultat usklađen s Okvirnom odlukom. Suprotno tomu, kad bi sud koji je uputio zahtjev odbio predaju tražene osobe, postupio bi u skladu s člankom 6. stavicama 2., 3. i 5. OLW-a, ali bi povrijedio članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584.

¹⁰ Točka 43. navedene presude

¹¹ Točka 43. iste presude

¹² Vidjeti točku 42. te presude.

26. Slijedom toga, sud koji je uputio zahtjev pita se je li moguće, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene odredbe nacionalnog prava koje nisu u skladu s odredbama Okvirne odluke 2002/584, iako te odredbe nemaju izravan učinak. Ističe da izuzimanjem iz primjene članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLW-a više ne postoji razlog za odbijanje predaje D. A. Popławskog poljskim tijelima. Stoga bi interes potonje osobe za ponovno uključivanje u nizozemsko društvo bio podređen interesu izbjegavanja nekažnjavanja.

27. Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev naveo je drugi mogući pristup, upućivanjem na mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu van Vemde¹³. Ta mogućnost odnosi se na primjenu nacionalnog zakonodavstva donesenog radi provedbe Okvirne odluke 2008/909 o priznavanju i izvršenju kazne.

28. Naime, nezavisni odvjetnik Y. Bot u tom je predmetu smatrao da izjava koju je dala Kraljevina Nizozemska na temelju Okvirne odluke 2008/909 nema pravne učinke zbog svoje nepravodobnosti¹⁴.

29. Sud koji je uputio zahtjev navodi da je to stajalište, o kojem se Sud u presudi od 25. siječnja 2017., van Vemde¹⁵ nije izjasnio, relevantno kako bi on mogao donijeti svoju odluku.

30. Taj sud ističe da, ako bi se navedena izjava smatrala nevaljanom, nacionalna pravila kojima se prenosi Okvirna odluka 2008/909 primjenjivala bi se, u skladu s njezinim člankom 25., na ispunjenje obveze izvršenja kazne, kao što se to zahtijeva člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, čime se izbjegava nekažnjavanje osobe na koju se to odnosi. U takvom slučaju sud koji je uputio zahtjev trebao bi ispitati, kao prvo, mogu li se prijelazne odredbe nacionalnog prava, odnosno članak 5:2. stavak 3. WETS-a, s obzirom na to da se njima predviđa da se to nacionalno zakonodavstvo ne primjenjuje na pravosudne odluke koje su postale pravomoćne prije 5. prosinca 2011., tumačiti u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909 i, kao drugo, hoće li se, u slučaju odbijanja predaje na temelju članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLW-a, zajamčiti stvarno izvršenje kazne u Nizozemskoj.

31. Ako sud koji je uputio zahtjev na ta dva pitanja odgovori potvrdno, predaja D. A. Popławskog mogla bi se odbiti i kazna bi se mogla izvršiti u Nizozemskoj, u skladu s člankom 6. stavcima 2., 3. i 5. OLW-a i člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, što bi bilo u skladu s ciljem da se D. A. Popławski ponovno uključi u društvo.

32. Sud koji je uputio zahtjev također pojašnjava, i dalje u slučaju da izjava Kraljevine Nizozemske nije valjana, da se, ako se tumačenje članka 5:2. stavka 3. WETS-a koje je u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909 u konačnici pokaže nemogućim, postavlja pitanje treba li taj sud, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene tu odredbu u dijelu u kojem ona nije u skladu s tom okvirnom odlukom.

33. U tim je okolnostima rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1. Ako pravosudno tijelo izvršenja ne može nacionalne odredbe donesene radi provedbe okvirne odluke tumačiti na način da se njihovom primjenom ostvari rezultat usklađen s okvirnom odlukom, je li ono na temelju načela nadređenosti dužno izuzeti iz primjene nacionalne odredbe neusklađene s odredbama navedene okvirne odluke?
2. Je li valjana izjava države članice iz članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909 ako nije podnesena ‚nakon donošenja [te] Okvirne odluke‘, nego kasnijeg datuma?”

¹³ C-582/15, EU:C:2016:766

¹⁴ Vidjeti točke 21. i 29. ovog mišljenja.

¹⁵ C-582/15, EU:C:2017:37

B. Pojašnjenja suda koji je uputio zahtjev iz njegove odluke od 10. srpnja 2018.

34. Nakon zahtjeva za prethodnu odluku, Kraljevina Nizozemska odlučila je povući izjavu koju je dala na temelju članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909. Stoga je Kraljevina Nizozemska povukla tu izjavu s učinkom od 1. lipnja 2018., a odluka o povlačenju objavljena je u Službenom listu 28. lipnja 2018.¹⁶.

35. Sud koji je uputio zahtjev 10. srpnja 2018., uz suglasnost stranaka, održao je raspravu u drukčijem sastavu i omogućio strankama da se izjasne o posljedicama povlačenja navedene izjave. Odlukom od istog dana taj je sud odlučio ostati pri svojim dvama prethodnim pitanjima.

36. U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev navodi da se, nakon povlačenja izjave Kraljevine Nizozemske, sustav iz Okvirne odluke 2008/909 primjenjuje na situaciju o kojoj je riječ u glavnom postupku. Međutim, sud koji je uputio zahtjev ističe da članak 5:2. stavak 3. WETS-a i dalje predviđa da se taj zakon, kojim se prenosi Okvirna odluka 2008/909, ne primjenjuje na presude koje su postale pravomoćne prije 5. prosinca 2011., što je slučaj s presudom koja je donesena protiv D. A. Popławskog.

37. Sud koji je uputio zahtjev napominje da nije siguran može li tu odredbu tumačiti na način koji je u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909, zbog toga je prvo pitanje, prema njegovu mišljenju, i dalje relevantno za rješavanje glavnog postupka.

38. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, drugo pitanje također je i dalje relevantno za rješavanje spora u glavnom postupku. Naime, taj sud ističe da je država članica izdavateljica naloga, odnosno Republika Poljska, također dala izjavu u smislu članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909. U tom pogledu upućuje na mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu Popławski¹⁷, u kojem je on istaknuo nepravodobnost izjave koju je dala Republika Poljska¹⁸.

39. Što se tiče odnosa između dvaju pitanja, sud koji je uputio zahtjev smatra da je, neovisno o odgovoru na prvo pitanje, drugo pitanje i dalje relevantno i obrnuto. U tom pogledu taj sud dopunjava svoju odluku kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku sljedećim elementima.

40. Prema njegovu mišljenju, u slučaju da izjava koju je dala Republika Poljska nije valjana, obje države članice dužne su primijeniti sustav iz Okvirne odluke 2008/909. Što se tiče Kraljevine Nizozemske, sud koji je uputio zahtjev stoga treba ispitati, kao prvo, može li tumačiti članak 5:2. stavak 3. WETS-a na način koji je u skladu s tom okvirnom odlukom. Ako se ta odluka ne može tumačiti na način koji je u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909, WETS se ne primjenjuje i ne može se jamčiti da će Kraljevina Nizozemska stvarno izvršiti kaznu. U tom je slučaju odgovor na prvo pitanje i dalje relevantan. Suprotno tomu, ako se članak 5:2. stavak 3. WETS-a može tumačiti na način koji je u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909, sud koji je uputio zahtjev navodi da treba ispitati jamči li se stvarno primjenom WETS-a izvršenje kazne.

III. Ocjena

41. Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da odluči je li nacionalni sud koji ne može nacionalne odredbe donesene radi provedbe okvirne odluke tumačiti na način da se ostvari rezultat koji je u skladu s tom okvirnom odlukom dužan, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene te odredbe koje su protivne navedenoj okvirnoj odluci.

¹⁶ SL 2018., L 163, str. 19.

¹⁷ C-579/15, EU:C:2017:116

¹⁸ Vidjeti točke 54. i 55. ovog mišljenja.

42. Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da odluči može li izjava države članice iz članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909 imati pravne učinke ako nije podnesena nakon donošenja te okvirne odluke, nego kasnijeg datuma.

43. Započet ću svoju analizu ispitivanjem tog drugog pitanja jer se njime može odrediti pravni okvir primjenjiv na izvršenje u Nizozemskoj kazne koja je izrečena u Poljskoj protiv D. A. Popławskog.

A. Drugo pitanje

1. Općenita analiza

44. Valja podsjetiti na to da, iako se člankom 28. stavkom 1. Okvirne odluke 2008/909 predviđa da se zamolbe za priznavanje i izvršenje kazne zaprimljene nakon 5. prosinca 2011. uređuju pravilima koja su države članice donijele radi provedbe te okvirne odluke, člankom 28. stavkom 2. navedene okvirne odluke ipak se svakoj državi članici dopušta davanje izjave učinak koje je odgađanje primjene te okvirne odluke.

45. Poteškoća proizlazi iz toga što, u skladu s tekstem članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, izjavu treba dati „nakon donošenja [...] [o]kvirne odluke”.

46. Smatram, poput nezavisnog odvjetnika Y. Bota¹⁹, da izjavu o kojoj je riječ u članku 28. stavku 2. Okvirne odluke 2008/909 treba na bilo koji način dati u trenutku njezina donošenja i ta izjava mora jasno pokazati odabir dotične države članice u pogledu datuma izricanja pravomoćnih presuda prije kojega se Okvirna odluka ne primjenjuje. Naime, članak 28. stavak 2. te okvirne odluke ostavlja državama članicama određenu marginu prosudbe za utvrđivanje tog datuma, uz uvjet da to ne bude nakon 5. prosinca 2011.

47. Usto, ističem da su slučajevi u kojima su države članice Okvirnom odlukom 2008/909 ovlaštene davati izjavu ne samo u trenutku njezina donošenja nego i naknadno u toj okvirnoj odluci vrlo jasno definirani. Osobito upućujem na članak 4. stavak 7. i članak 7. stavak 4. te odluke.

48. Iz prethodnih razmatranja proizlazi da, kada je izjava države članice koja se odnosi na članak 28. Okvirne odluke 2008/909 dana nakon donošenja te okvirne odluke, suprotno onomu što zahtijeva njezin članak 28. stavak 2., ta izjava ne može proizvoditi pravne učinke.

2. Primjena u okviru ovog predmeta

49. Budući da je, kao što je sud koji je uputio zahtjev o tome obavijestio Sud, izjava koju je Kraljevina Nizozemska dala na temelju članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909 povučena s učinkom od 1. lipnja 2018., drugo pitanje više se ne odnosi na tu izjavu, nego se sada odnosi na izjavu koju je Republika Poljska dala na temelju iste odredbe.

50. Međutim, očito je da je izjavu Republike Poljske Vijeće Europske unije zaprimilo 23. veljače 2011., prije nego što je objavljena u Službenom listu 1. lipnja 2011.²⁰.

¹⁹ Vidjeti po analogiji, kad je riječ o pitanju valjanosti izjave koju je dala Kraljevina Nizozemska, mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu van Vemde (C-582/15, EU:C:2016:766, t. 21. do 29.).

²⁰ SL 2011., L 146, str. 21. Vidjeti u tom pogledu očitovanja Europske komisije u okviru predmeta u kojem je donesena presuda Popławski (bilješka 7., str. 12.).

51. Budući da Republika Poljska ni na koji način nije formalno uobličila jasnu izjavu prije nego što je Vijeće zaprimilo dokument 23. veljače 2011., smatram, slijedom toga, da izjava Republike Poljske ne može proizvesti pravne učinke jer je podnesena izvan roka²¹.

52. Budući da ne postoji izjava koja bi ispunjavala uvjete iz članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, područje primjene *ratione temporis* u njoj sadržanih odredbi utvrđeno je u članku 28. stavku 1., što znači da se ona primjenjuje na zamolbe zaprimljene nakon 5. prosinca 2011.

53. U slučaju zamolbe kojom se traži da se kazna izrečena D. A. Popławskom izvrši u Nizozemskoj, upravo se pravilima koja su ta država članica kao i Republika Poljska donijele radi provedbe Okvirne odluke 2008/909 može urediti takva zamolba.

54. Stoga prvo pitanje koje je postavio sud koji je uputio zahtjev valja razmotriti upravo sa stajališta izvršenja u Nizozemskoj kazne izrečene u Poljskoj protiv D. A. Popławskog, koje se uređuje sustavom iz Okvirne odluke 2008/909.

B. Prvo pitanje

55. Kao što sam to prethodno naveo, sud koji je uputio zahtjev poziva Sud da odluči je li nacionalni sud koji ne može nacionalne odredbe donesene radi provedbe okvirne odluke tumačiti na način da se ostvari rezultat koji je u skladu s tom okvirnom odlukom dužan, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene te odredbe koje su protivne navedenoj okvirnoj odluci.

56. To pitanje odnosi se na dvije kategorije odredbi nizozemskog prava koje, zbog toga što nisu u skladu s, ovisno o slučaju, Okvirnom odlukom 2002/584 ili Okvirnom odlukom 2008/909, sud koji je uputio zahtjev, u slučaju potvrdnog odgovora na navedeno pitanje, treba izuzeti iz primjene.

57. Riječ je, s jedne strane, o članku 6. stavcima 2., 3. i 5. OLW-a, čiji je cilj prijenos članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584.

58. Riječ je, s druge strane, o članku 5:2. stavku 3. WETS-a, iz kojeg proizlazi da se pravila koja je Kraljevina Nizozemska donijela radi provedbe Okvirne odluke 2008/909 ne primjenjuju na sudske odluke koje su postale pravomoćne prije 5. prosinca 2011. Stoga ta odredba u nacionalnom pravu odražava izjavu koju je Kraljevina Nizozemska dala na temelju članka 28. stavka 2. te okvirne odluke, a koju je ta država članica povukla s učinkom od 1. lipnja 2018.

59. Prije zauzimanja stajališta o načelnom pitanju koje se odnosi na učinke koje okvirna odluka može imati na nacionalna prava, valja pojasniti kontekst u kojem je to pitanje postavljeno. Stoga ću najprije podsjetiti na dvije točke u kojima je Sud u presudi Popławski otkrio neusklađenost nizozemskog zakonodavstva i članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584.

1. Presuda Popławski

60. Kao prvo, Sud je podsjetio da je u članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584 naveden razlog za moguće neizvršenje EUN-a na temelju kojeg pravosudno tijelo izvršenja „može” odbiti izvršenje EUN-a izdanog radi izvršenja kazne oduzimanja slobode, među ostalim, ako tražena osoba boravi u državi članici izvršenja, kao što je to slučaj u glavnom postupku, i ako se ta država članica „obvezuje” izvršiti tu kaznu u skladu s odredbama svojeg domaćeg prava²². Prema mišljenju Suda, „iz samog teksta članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584 proizlazi da, kada država članica odluči prenijeti tu

²¹ Isti zaključak nameće se u pogledu izjave Kraljevine Nizozemske u slučaju da nije bila povučena.

²² Vidjeti presudu Popławski (t. 20.).

određbu u svoje nacionalno pravo, pravosudno tijelo izvršenja ipak mora raspolagati određenom marginom prosudbe u vezi s pitanjem treba li ili ne treba odbiti izvršenje EUN-a. S tim u vezi, to tijelo mora moći uzeti u obzir cilj koji se slijedi razlogom za moguće neizvršenje navedenim u toj odredbi, koji se prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda sastoji u tome da se pravosudnom tijelu izvršenja omogući da dodijeli osobitu važnost vjerojatnosti povećanja mogućnosti društvene reintegracije tražene osobe nakon isteka kazne na koju je ona bila osuđena”²³.

61. Sud je stoga uputio na prvi razlog neusklađenosti nizozemskog prava s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, s obzirom na to da na temelju tog prava pravosudno tijelo izvršenja mora odbiti izvršenje EUN-a kada tražena osoba boravi u državi članici kojoj pripada to tijelo i da mu je stoga uskraćena bilo kakva margina prosudbe u daljnjem postupanju povodom EUN-a²⁴.

62. Kao drugo, Sud je istaknuo da „[i]z teksta članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584 također proizlazi [...] da odbijanje izvršenja EUN-a pretpostavlja stvarnu obvezu države članice izvršenja da izvrši kaznu oduzimanja slobode izrečenu traženoj osobi, pa se u svakom slučaju sama okolnost da se ta država smatra ‚spremnom‘ izvršiti tu kaznu ne može smatrati takvom da može opravdati takvo odbijanje. Iz toga slijedi da svakom odbijanju izvršenja EUN-a mora prethoditi provjera pravosudnog tijela izvršenja mogućnosti stvarnog izvršenja kazne u skladu s njegovim domaćim pravom. U slučaju da se država članica izvršenja ne može obvezati na stvarno izvršenje kazne, na pravosudnom je tijelu izvršenja da izvrši EUN i stoga da traženu osobu preda državi članici izdateljici”²⁵.

63. Sud je stoga istaknuo drugi razlog neusklađenosti nizozemskog prava s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, s obzirom na to da na temelju tog prava odbijanje izvršenja EUN-a nije uvjetovano time da se država članica izvršiteljica naloga „obveže na stvarno izvršenje kazne oduzimanja slobode u odnosu na [...] traženu osobu, pri čemu se na taj način stvara opasnost od nekažnjavanja [te] osobe”²⁶. S tog stajališta, nizozemsko zakonodavstvo stoga je protivno članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584 jer se njime „predviđa samo obvez[a] pravosudnih tijela [države članice izvršiteljice naloga] da obavijeste pravosudna tijela [države članice izdateljice naloga] da su spremna preuzeti izvršenje [presude kojom se izriče kazna oduzimanja slobode], a da na datum odbijanja predaje nije osigurano stvarno preuzimanje izvršenja i da se, nadalje, u slučaju da se to preuzimanje kasnije pokaže nemogućim, takvo odbijanje ne može dovesti u pitanje”²⁷.

64. S obzirom na to utvrđenje neusklađenosti, Sud je pozvao sud koji je uputio zahtjev da tumači nizozemsko pravo što je više moguće u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584.

2. Načelo usklađenog tumačenja

65. Valja podsjetiti na to da „iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da obvezujući karakter neke okvirne odluke obvezuje nacionalna tijela, uključujući nacionalne sudove, da usklađeno tumače nacionalno pravo. Kada primjenjuju nacionalno pravo, nacionalni sudovi od kojih se zahtijeva njegovo tumačenje dužni su to učiniti u najvećoj mogućoj mjeri u svjetlu teksta i svrhe okvirne odluke radi postizanja rezultata koji se njome želi ostvariti. Ta je obveza usklađenog tumačenja nacionalnog prava svojstvena sustavu uspostavljenom UFEU-om jer nacionalnim sudovima omogućava da u okviru svojih nadležnosti osiguraju punu učinkovitost prava Unije kada odlučuju u određenom sporu”²⁸.

23 Vidjeti presudu Popławski (t. 21. i navedenu sudsku praksu).

24 Vidjeti presudu Popławski (t. 23.).

25 Vidjeti presudu Popławski (t. 22.).

26 Vidjeti presudu Popławski (t. 23.).

27 Vidjeti presudu Popławski (t. 24.).

28 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 31. i navedenu sudsku praksu).

66. Točno je, kao što to Sud potvrđuje, da „načelo usklađenog tumačenja nacionalnog prava ima određene granice. Tako je obveza nacionalnog suda da se pozove na sadržaj okvirne odluke kada tumači i primjenjuje relevantna pravila nacionalnog prava ograničena općim načelima prava, osobito onima pravne sigurnosti i zabrane retroaktivnosti. Ta se načela, među ostalim, protive tomu da ta obveza, na temelju okvirne odluke i neovisno o zakonu donesenom radi njezine provedbe, može dovesti do utvrđivanja ili povećanja kaznene odgovornosti onih koji krše njezine odredbe”²⁹.

67. Osim toga, obveza usklađenog tumačenja „ne može služiti kao temelj *contra legem* tumačenju nacionalnog prava”³⁰.

68. Međutim, prema mišljenju Suda, „načelo usklađenog tumačenja zahtijeva da nacionalni sudovi učine sve što je u njihovoj nadležnosti, uzimajući u obzir cjelokupno nacionalno pravo i primjenjujući metode tumačenja koje to pravo poznaje, da bi se zajamčila puna učinkovitost predmetne okvirne odluke i da bi se došlo do rješenja koje je u skladu s ciljem koji se njome nastoji postići”³¹.

69. U tom kontekstu Sud je već presudio da „obveza usklađenog tumačenja nameće nacionalnim sudovima da izmijene, ako je potrebno, ustaljenu sudsku praksu ako se ona temelji na tumačenju nacionalnog prava koje nije u skladu s ciljevima okvirne odluke”³².

70. Sud je također odlučio da, „u slučaju da nacionalni sud smatra da ne može tumačiti odredbu nacionalnog prava u skladu s okvirnom odlukom, zbog toga što je vezan tumačenjem koje je toj nacionalnoj odredbi dao nacionalni vrhovni sud u presudi o tumačenju, na njemu je da osigura puni učinak okvirne odluke izuzimajući od primjene, prema potrebi i na temelju samostalne ovlasti, tumačenje koje je izvršio vrhovni sud jer ono nije u skladu s pravom Unije”³³.

71. S obzirom na taj pregled dosega i ograničenja obveze usklađenog tumačenja nacionalnog prava, valja ponovno pozvati sud koji je uputio zahtjev da učini sve što je moguće kako bi tumačenjem pokušao članak 6. stavke 2., 3. i 5. OLW-a primijeniti u skladu s ciljem koji se nastoji postići člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584. Jednak napor treba uložiti u pogledu članka 5:2. stavka 3. WETS-a, kako bi ga se protumačilo u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909. Nadređenost okvirnih odluka nad nacionalnim pravima treba se, naime, prije svega očitovati u obvezi koju imaju nacionalni sudovi da tumače svoje nacionalno pravo u skladu s tim okvirnim odlukama.

72. Prije nego što se u tom pogledu pruže naznake sudu koji je uputio zahtjev, valja pojasniti odnos između okvirnih odluka 2002/584 i 2008/909.

3. Odnos između okvirnih odluka 2002/584 i 2008/909

73. Odnos između okvirnih odluka 2002/584 i 2008/909 objašnjen je u članku 25. potonje, naslovljenom „Izvršenje kazne na temelju [EUN-a]”, koji određuje da, „[n]e dovodeći u pitanje Okvirnu odluku [2002/584], odredbe ove Okvirne odluke primjenjuju se, *mutatis mutandis*, u opsegu u kojem su usklađene s odredbama iz ove Okvirne odluke, na izvršenje kazni u predmetima kada se država članica obveže na izvršenje kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. [Okvirne odluke 2002/584], ili kada je, sukladno članku 5. stavku 3. ove Okvirne odluke, postavila uvjet da se osoba mora vratiti u državu članicu na koju se to odnosi kako bi odslužila kaznu čime se izbjegava nekažnjavanje osobe na koju se to odnosi”³⁴.

29 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 32. i navedenu sudsku praksu).

30 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 33. i navedenu sudsku praksu).

31 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 34. i navedenu sudsku praksu).

32 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 35. i navedenu sudsku praksu).

33 Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 36. i navedenu sudsku praksu).

34 Moje isticanje

74. Taj članak sam po sebi treba tumačiti s obzirom na uvodnu izjavu 12. Okvirne odluke 2008/909, iz koje proizlazi da primjena *mutatis mutandis* te okvirne odluke na izvršenje kazni u slučajevima iz članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584 „*inter alia*“, znači da, ne dovodeći u pitanje navedenu Okvirnu odluku, država koja izvršava nalog može provjeriti postojanje osnova za nepriznavanje i neizvršenje na temelju članka 9. ove Okvirne odluke, uključujući provjeru dvojne kažnjivosti ako je država koja izvršava nalog dala izjavu na temelju članka 7. stavka 4. ove Okvirne odluke, kao uvjet za priznavanje i izvršenje presude s ciljem razmatranja [predaje] osobe ili izvršenja kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. Okvirne odluke [2002/584].

75. Iz tih se odredbi može zaključiti da se u slučaju kada se, pod uvjetom primjenjivosti sustava iz Okvirne odluke 2008/909 na izvršenje kazne, država članica izvršiteljica naloga ne odluči pozvati na jednu od osnova za nepriznavanje i neizvršenje iz članka 9. te okvirne odluke te kada, osim toga, pravosudno tijelo izvršenja smatra da izvršenje kazne u toj državi članici može olakšati društvenu rehabilitaciju osuđene osobe, ništa ne protivi tomu da se navedena država čvrsto i konačno obveže izvršiti navedenu kaznu. Stoga su ispunjeni uvjeti koji su potrebni kako bi pravosudno tijelo izvršenja moglo odbiti predaju. Interes koji se odnosi na društvenu rehabilitaciju osuđene osobe stoga se pridružuje onomu kojim se nastoji izbjeći da kazna oduzimanja slobode ostane neizvršena. Zbog potrebe da se usklade ta dva interesa, još je važnije da sud koji je uputio zahtjev pronađe tumačenje svojeg nacionalnog prava koje može osigurati puni učinak članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584.

4. Tumačenje nacionalnog prava na način koji je u skladu s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909

76. Kao što je to Sud podsjetio u presudi Popławski, on nije nadležan za tumačenje unutarnjeg prava države članice³⁵. Stoga je na samom sudu koji je uputio zahtjev da ocijeni može li se nizozemsko pravo tumačiti na način koji je u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 kao i člankom 28. Okvirne odluke 2008/909.

77. Međutim, Sud je, kada „nacionalnom sudu treba dati korisne odgovore u okviru prethodnog postupka, ovlašten [...] dati upute na temelju spisa glavnog postupka kao i pisanih i usmenih očitovanja koja su mu podnesena, tako da omogućiti nacionalnom sudu donošenje odluke”³⁶.

78. U ovom bi slučaju prijenos članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLW-a u okviru glavnog postupka, a kako bi bio u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, značio da se ta nacionalna odredba može tumačiti na sljedeći način.

79. Kao prvo, članak 6. stavci 2., 3. i 5. OLW-a trebao bi se moći tumačiti na način da se njime uvodi razlog za moguće odbijanje izvršenja EUN-a u odnosu na traženu osobu tako da pravosudno tijelo države članice izvršiteljice naloga raspolaže marginom prosudbe za izvršenje ili odbijanje izvršenja tog EUN-a.

80. U svojem zahtjevu za prethodnu odluku sud koji je uputio zahtjev, čini se, sumnja da je takvo tumačenje nacionalnog prava moguće, čak i ako iz drugih razmatranja koja je iznio istodobno proizlazi da to, prema njegovu mišljenju, nije najvažnija prepreka rješenju koje je u skladu s onim što predviđa članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584.

81. Kao drugo, i pitanja suda koji je uputio zahtjev najprije se odnose na taj aspekt, članak 6. stavci 2., 3. i 5. OLW-a trebao bi se, kako bi bio u skladu s onim što zahtijeva članak 4. točka 6 Okvirne odluke 2002/584, moći tumačiti na način da se mogućnost pravosudnog tijela izvršenja da odbije izvršenje EUN-a može iskoristiti samo pod uvjetom da se zajamči stvarno izvršenje u Nizozemskoj kazne izrečene D. A. Popławskom.

³⁵ Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 39. i navedenu sudsku praksu).

³⁶ Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 40. i navedenu sudsku praksu).

82. U tom pogledu više nema razloga za raspravu o tome može li, ako država članica preuzimanje izvršenja kazne oduzimanja slobode uvjetuje postojanjem pravnog temelja u međunarodnoj konvenciji, članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 sam po sebi biti međunarodnopravni ugovorni temelj koji zahtijeva nacionalno pravo.

83. Naime, kao što sam to prethodno naveo, Kraljevina Nizozemska s učinkom od 1. lipnja 2018. odlučila je povući izjavu koju je dala na temelju članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909. Povlačenje te izjave ima za učinak to da se odredbe te okvirne odluke trebaju primijeniti *ratione temporis* na zamolbu koja se odnosi na izvršenje kazne u slučaju da se država članica obveže izvršiti tu kaznu u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584.

84. U tom pogledu podsjećam na to da je Okvirna odluka 2008/909 prenesena u nizozemsko pravom WETS-om. Nakon stupanja na snagu tog zakonodavstva, u članku 6. stavku 3. OLW-a više se ne navodi da je za izvršenje kazne u slučaju odbijanja predaje potreban međunarodnopravni ugovorni temelj. Ta je izmjena teksta logična, s obzirom na to da, kao što se to navodi u članku 26. stavku 1. Okvirne odluke 2008/909, potonja od 5. prosinca 2011. zamjenjuje odgovarajuće odredbe više europskih konvencija koje se primjenjuju u odnosima među državama članicama.

85. Stoga sud koji je uputio zahtjev može smatrati da se prijenosom nacionalnih pravila donesenih radi provedbe Okvirne odluke 2008/909 može zajamčiti da će se kazna izrečena D. A. Popławskom stvarno izvršiti u Nizozemskoj.

86. S obzirom na navedeno, prijenos takvih nacionalnih pravila u ovom slučaju nailazi na prepreku iz članka 5:2. stavka 3. WETS-a jer ta odredba, podsjećam, predviđa da se navedena pravila ne primjenjuju na sudske odluke koje su postale pravomoćne prije 5. prosinca 2011.

87. Budući da Kraljevina Nizozemska nije dala izjavu u skladu s člankom 28. stavkom 2. Okvirne odluke 2008/909, za tu se odredbu treba smatrati da nije u skladu s člankom 28. stavkom 1. te okvirne odluke, koja, također podsjećam, predviđa da se zamolbe zaprimljene nakon 5. prosinca 2011. uređuju pravilima koja su države članice donijele radi provedbe navedene okvirne odluke a da pritom datum kada je predmetna presuda postala pravomoćna u tom pogledu nema nikakvu važnost.

88. Primjenom cjelokupnog nacionalnog prava i metoda tumačenja koje ima na raspolaganju, sud koji je uputio zahtjev može, prema mojem mišljenju, smatrati da, s obzirom na to da je Kraljevina Nizozemska odlučila povući izjavu koju je dala na temelju članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, iz toga slijedi da nacionalna odredba svrha koje je prijenos te izjave u nacionalno pravo nema pravnu osnovu. Budući da volja Kraljevine Nizozemske nije dvosmislena, doseg članka 5:2. stavka 3. WETS-a trebao bi se lako moći ograničiti na temelju samog nacionalnog prava a da sud koji je uputio zahtjev pritom ne bude suočen s preprekom tumačenja *contra legem*.

89. S obzirom na ta pojašnjenja koja se odnose na način na koji sud koji je uputio zahtjev može pronaći tumačenje svojeg nacionalnog prava koje je u skladu s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909, valja konkretno navesti način na koji se nacionalna pravila kojima se prenose te dvije okvirne odluke mogu povezati u situaciji kao što je to ona u glavnom postupku.

90. U tom pogledu valja poći od utvrđenja da – s obzirom na to da je sustav iz Okvirne odluke 2008/909 primjenjiv na zamolbu koja se odnosi na izvršenje u Nizozemskoj kazne izrečene u Poljskoj protiv D. A. Popławskog i da se nesigurnost koja je prethodno mogla proizići iz primjene sustava iz europskih konvencija u tom području može zanemariti – država članica izvršiteljica naloga može se čvrsto i konačno obvezati izvršiti tu kaznu, kao što se to zahtijeva člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584.

91. Smatram i da se, kada su uvjeti iz te odredbe ispunjeni, ne može prihvatiti da se izvršenje kazne u državi članici izvršiteljici naloga može spriječiti odbijanjem države članice izdavateljice EUN-a da proslijedi presudu zajedno s potvrdom iz Priloga 1. Okvirnoj odluci 2008/909.

92. U tom se pogledu ne slažem sa stajalištem Republike Poljske prema kojem se, ako ta država nije podnijela zamolbu ili dala suglasnost za izvršenje u Nizozemskoj kazne izrečene D. A. Popławskom, to izvršenje ne može provesti. Naime, takvo stajalište dovelo bi do toga da se razlog za moguće neizvršenje iz članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584, koji je država članica izvršiteljica naloga odlučila prenijeti u svoje nacionalno pravo, liši učinka. To stajalište Republike Poljske, koje je prepreka tomu da se država članica izvršiteljica naloga čvrsto i konačno obveže izvršiti kaznu, osim toga protivno je cilju kojim se nastoje povećati mogućnosti društvene reintegracije osuđene osobe, cilju koji se istodobno nastoji postići potonjom odredbom³⁷, ali i Okvirnom odlukom 2008/909, kao što je to izričito navedeno u njezinu članku 3. stavku 1. U tom pogledu valja istaknuti da je Sud već presudio da je „ponovna društvena rehabilitacija građanina Unije u državi u kojoj je stvarno integriran ne samo u njegovu interesu nego i općenito u interesu [...] [U]nije”³⁸.

93. Suprotno tvrdnjama Republike Poljske, država članica izdavateljica naloga ne može se pozvati na članak 4. stavak 5. Okvirne odluke 2008/909 kako bi se usprotivila prosljeđivanju presude zajedno s potvrdom iz Priloga 1. toj okvirnoj odluci.

94. Točno je da iz te odredbe proizlazi da „[d]ržava članica izvršiteljica naloga može, na svoju vlastitu inicijativu, zatražiti prosljeđivanje presude i potvrde od države članice izdavateljice naloga” i da „[z]ahtjevi podneseni na temelju ovog stavka ne obvezuju državu članicu izdavateljicu naloga da proslijedi presudu zajedno s potvrdom”.

95. S obzirom na navedeno, kao što sam to prethodno istaknuo, upravo se člankom 25. Okvirne odluke 2008/909 uređuje izvršenje kazne na temelju EUN-a, kao što to, uostalom, izričito proizlazi iz njegova naslova. Ta je odredba stoga *lex specialis* u odnosu na opći sustav izvršenja kazni u toj okvirnoj odluci.

96. U tom pogledu podsjećam na to da se, u skladu s tom odredbom, „[n]e dovodeći u pitanje” Okvirnu odluku 2002/584, odredbe Okvirne odluke 2008/909 primjenjuju na izvršenje kazni u okviru članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584, i to samo „u opsegu u kojem su usklađene” s odredbama potonje. Ukratko, to znači da prijenos Okvirne odluke 2008/909 ne može dovesti u pitanje primjenu razloga za moguće neizvršenje iz članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584, s obzirom na to da se, u skladu s potonjom odredbom, država članica izvršiteljica naloga obvezuje izvršiti predmetnu kaznu. Bilo bi, uostalom, paradoksalno i doista nedosljedno smatrati da je zakonodavac Unije želio omogućiti da se na pravila iz Okvirne odluke 2008/909, čiji je cilj, podsjećam, olakšati društvenu rehabilitaciju osuđene osobe, može pozivati država članica izdavateljica naloga kako bi spriječila primjenu pravila koja je donijela država članica izvršiteljica naloga radi prijenosa članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584, kojim se nastoji postići posve isti cilj³⁹.

97. Iz tih razmatranja konkretno zaključujem da, kada se država članica izvršiteljica naloga obveže izvršiti kaznu, u skladu s onim što zahtijeva članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584, država članica izdavateljica naloga dužna je prihvatiti zamolbu prve države da joj se proslijedi presuda zajedno s potvrdom iz Priloga 1. Okvirnoj odluci 2008/909.

³⁷ Vidjeti osobito presudu Popławski (t. 21.).

³⁸ Vidjeti osobito presudu od 17. travnja 2018., B i Vomerio (C-316/16 i C-424/16, EU:C:2018:256, t. 75. i navedenu sudsku praksu).

³⁹ Vidjeti u tom smislu mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu Sut (C-514/17, EU:C:2018:672), koji smatra da članak 25. Okvirne odluke 2008/909 odražava želju zakonodavca Unije prema kojoj potonja okvirna odluka nema za učinak „da se [...] umanjí svrha i snaga mehanizma [EUN-a] utvrđenog Okvirnom odlukom 2002/584” (točka 36., vidjeti i točku 81.).

98. Takvo tumačenje strukture Okvirne odluke 2008/909 i njezina odnosa s Okvirnom odlukom 2002/584 stoga je potpuno u skladu s ciljem kojim se nastoji olakšati društvena rehabilitacija osuđene osobe i istodobno zajamčiti stvarno izvršenje kazne.

99. Valja također podsjetiti, u prilog pristupu koji zastupam, da „na temelju članka 26. Okvirna odluka 2008/909 zamjenjuje, što se tiče odnosa među državama članicama, više instrumenata međunarodnog prava kako bi se *pojačala*, sukladno uvodnoj izjavi 5., suradnja u području izvršenja presuda u kaznenim stvarima”⁴⁰.

100. Za razliku od tih instrumenata međunarodnog prava, Okvirna odluka 2008/909 počiva ponajprije na načelu uzajamnog priznavanja, koje, prema uvodnoj izjavi 1., tumačenoj u skladu s člankom 82. stavkom 1. UFEU-a, predstavlja „kamen temeljac” pravosudne suradnje u kaznenim stvarima u Uniji, a koja se, prema uvodnoj izjavi 5. te okvirne odluke, temelji na osobitom uzajamnom povjerenju među državama članicama u njihove odnosne pravne sustave⁴¹. Suradnja države članice izdateljice naloga kako bi se omogućilo izvršenje kazne u državi članici izvršiteljici naloga u okviru slučaja iz članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584 konkretan je izraz tog uzajamnog povjerenja.

101. Kao što to proizlazi iz prethodnih razmatranja, postupanje povodom EUN-a izdanog protiv D. A. Popławskog, u skladu s postupkom koji sam upravo opisao, ipak pretpostavlja da je prethodno nužno da sud koji je uputio zahtjev može tumačiti svoje nacionalno pravo u skladu s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909.

102. Naime, s obzirom na to da okvirne odluke nemaju izravan učinak, nacionalni sudovi ne mogu ih izravno primijeniti a da pritom ne uzmu u obzir nacionalno pravo.

103. Međutim, trebam uzeti u obzir slučaj u kojem sud koji je uputio zahtjev smatra da ne može tumačiti svoje nacionalno pravo u skladu s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909, čak i ako, s obzirom na navode koje sam prethodno iznio, taj sud, prema mojem mišljenju, može provesti takvo usklađeno tumačenje. Napominjem, uostalom, da razmatranja iz zahtjeva za prethodnu odluku kao i odluka suda koji je uputio zahtjev od 10. srpnja 2018. odražavaju njegovu želju da tumači svoje nacionalno pravo što je više moguće u skladu s tim okvirnim odlukama na način da uskladi cilj izbjegavanja nekažnjavanja i cilj kojim se nastoji olakšati društvena rehabilitacija osuđene osobe nakon odsluženja kazne.

5. Isključenje protivnog nacionalnog prava kao posljedica načela nadređenosti prava Unije

104. Općenito smatram da, iako je nesporno da okvirne odluke nemaju izravan učinak, njihov se učinak na nacionalna prava ipak ne može ograničiti na jedinu obvezu usklađenog tumačenja nacionalnog prava koju imaju nacionalna tijela.

105. Naime, valja znati da, ako se nacionalna odredba svrha koje je prijenos okvirne odluke, unatoč naporu koji je uložio nadležni nacionalni sud, ne može tumačiti na način da bude u skladu s tom okvirnom odlukom, to znači da i dalje postoji neusklađenost potonje i nacionalnog prava, i to unatoč tomu što su okvirne odluke obvezujuće. To je u osnovi protivno načelu nadređenosti prava Unije. S tog stajališta, jedini način da se pronađe rješenje za to proturječje jest da se naloži da nadležni nacionalni sud izuzme iz primjene nacionalno pravilo koje je protivno okvirnoj odluci.

⁴⁰ Vidjeti presudu od 11. siječnja 2017., Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, t. 40.). Moje isticanje

⁴¹ Vidjeti, među ostalim, presudu od 11. siječnja 2017., Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, t. 41. i navedenu sudsku praksu).

106. Stoga, ako se u konačnici tumačenje nizozemskog prava u skladu s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909, koje pozivam sud koji je uputio zahtjev da primijeni, pokaže nemogućim, osobito zbog toga što je takvo tumačenje *contra legem*, puna djelotvornost tih okvirnih odluka, koju su nacionalni sudovi obvezni osigurati⁴², zahtijeva, prema mojem mišljenju, da sud koji je uputio zahtjev izuzme iz primjene nacionalne odredbe koje su im protivne.

107. U svojim mišljenjima u predmetu Popławski⁴³ kao i u predmetu Lada⁴⁴ nezavisni odvjetnik Y. Bot iznio je razloge iz kojih, prema njegovu mišljenju, valja priznati da se na okvirne odluke, iako nemaju izravan učinak, može pozivati radi izuzimanja iz primjene nacionalnih odredbi koje su protivne tim odlukama. Slažem se s argumentacijom koja je iznesena u tim mišljenjima, na koja upućujem⁴⁵.

108. Dodajem da mi se čini da sâm Sud u presudi Popławski nije isključio da okvirna odluka može obvezati nacionalne sudove da izuzmu iz primjene nacionalne odredbe koje su joj protivne.

109. Naime, Sud je u toj presudi podsjetio da, „prema [njegovoj] ustaljenoj sudskoj praksi [...], države članice moraju donijeti sve opće ili posebne mjere prikladne za osiguranje izvršenja svojih obveza na temelju okvirne odluke”⁴⁶.

110. Sud je zatim naveo da, „[k]onkretno, iz [njegove] ustaljene sudske prakse [...] proizlazi da obvezujući karakter neke okvirne odluke obvezuje nacionalna tijela, uključujući nacionalne sudove, da usklađeno tumače nacionalno pravo”⁴⁷.

111. Iako je Sud tako istaknuo obvezu usklađenog tumačenja nacionalnog prava koju imaju nacionalni sudovi, u skladu s prednošću koju ona, prema mojem mišljenju pravilno, daje toj vrsti pozivanja na pravo Unije, čini mi se da podsjetnik na obvezujuću prirodu okvirnih odluka kao i navođenje da se njihov obvezujući učinak „osobito” očituje u obvezi usklađenog tumačenja nacionalnog prava koju imaju nacionalni sudovi ostavljaju otvorenom mogućnost da su ti sudovi, u slučaju da ne mogu tumačiti svoje nacionalno pravo u skladu s nekom okvirnom odlukom, dužni izuzeti to nacionalno pravo iz primjene.

112. Smatram i da se prihvaćanjem stajališta da se nacionalni sud može pozivati na odredbu okvirne odluke ili da se na tu odredbu može pozivati pred tim sudom kako bi se iz primjene izuzelo nacionalno pravo koje je protivno navedenoj odredbi ne pretpostavlja da takva odredba ispunjava uvjete da ima izravan učinak, odnosno da je dovoljno jasna, precizna i bezuvjetna.

113. U ovom je predmetu, uostalom, dobro prikazana činjenica da se takvim zahtjevom povređuje obvezujuća priroda okvirnih odluka kao i činjenica da, suprotno Komisijinim tvrdnjama, postoji stvarna razlika između izravnog učinka i mogućnosti pozivanja na okvirnu odluku kako bi se izuzela iz primjene nacionalna odredba koja joj je protivna.

⁴² Vidjeti presudu Popławski (t. 37.).

⁴³ C-579/15, EU:C:2017:116

⁴⁴ C-390/16, EU:C:2018:65

⁴⁵ Vidjeti mišljenja nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu Popławski (C-579/15, EU:C:2017:116, t. 76. do 91.) i u predmetu Lada (C-390/16, EU:C:2018:65, t. 106. do 118.).

⁴⁶ Vidjeti presudu Popławski (t. 30. i navedenu sudsku praksu).

⁴⁷ Vidjeti presudu Popławski (t. 31. i navedenu sudsku praksu).

114. Naime, članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584, prema mojem mišljenju, ne ispunjava uvjete da ima izravan učinak. U tom pogledu podsjećam na to da se u toj odredbi navodi razlog za moguće neizvršenje EUN-a, što znači, s jedne strane, kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda, da države članice mogu odlučiti hoće li prenijeti tu odredbu u svoje nacionalno pravo⁴⁸ i, s druge strane, da pravosudno tijelo izvršenja mora raspolagati određenom marginom prosudbe u pogledu pitanja treba li ili ne treba odbiti izvršenje EUN-a⁴⁹.

115. Stoga, čak i ako bi okvirne odluke mogle imati izravan učinak, članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 ga u svakom slučaju ne bi imao. Drugim riječima, nacionalni sud tu odredbu ni u kojem slučaju ne može izravno primijeniti, neovisno o nacionalnom pravilu kojim se ta odredba prenosi ili umjesto tog nacionalnog pravila. To znači da se – ako nacionalno pravilo ne prenosi pravilno članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584 i ako se tumačenje tog nacionalnog pravila na način koji je u skladu s tom odredbom pokaže nemogućim – navedeno nacionalno pravilo treba samo izuzeti iz primjene, što ni u kojem slučaju nema za posljedicu to da ga se zamijeni primjenom članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584.

116. U tim uvjetima i uzimajući u obzir da zabrana izravnog učinka okvirnih odluka koju zagovaraju autori Ugovorâ ovdje nikako nije dovedena u pitanje, smatram da bi se odbijanjem činjenice da članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 može imati učinak izuzimanja iz primjene protivnog nacionalnog prava jednostavno omogućilo da države članice pogrešno prenesu razlog za neizvršenje EUN-a i da se povrijedi zahtjev za ujednačenu primjenu okvirnih odluka unutar Unije kao i načela uzajamnog povjerenja i priznavanja⁵⁰. Prema mojem mišljenju, stvaranje područja slobode, sigurnosti i pravde ne može se provesti a da nacionalni sudovi pritom ne mogu stvarno spriječiti nepravilne primjene prava Unije, za koje ovdje valja podsjetiti da u tom pogledu imaju ključnu ulogu.

117. Osim toga, ističem da se najnovijom sudskom praksom Suda koja se odnosi na učinke direktiva na nacionalna prava potkrepljuje teza prema kojoj izravni učinak direktiva treba razlikovati od njihova učinka izuzimanja iz primjene, pri čemu je potonji posljedica načela nadređenosti prava Unije. Stoga je Sud u presudi od 4. listopada 2018., *Link Logistik N&N*⁵¹ najprije utvrdio da odredba direktive ne ispunjava uvjete da ima izravan učinak⁵², što ga nije spriječilo da u pogledu iste odredbe nadalje odluči da je nacionalni sud, „ako [...] usklađeno tumačenje nije moguće, dužan u cijelosti primijeniti pravo Unije i zaštititi prava koja ona daje pojedincima, izuzimajući prema potrebi iz primjene svaku [nacionalnu] odredbu ako bi njezina primjena u konkretnim okolnostima dovela do ishoda koji je u suprotnosti s pravom Unije”⁵³.

118. Sada ću navesti koje su posljedice izuzimanja iz primjene članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLW-a jer je protivan članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584.

48 Vidjeti u tom pogledu presudu od 5. rujna 2012., *Lopes Da Silva Jorge* (C-42/11, EU:C:2012:517, t. 35.) i presudu *Popławski* (t. 21.).

49 Vidjeti presudu *Popławski* (t. 21. i 23.).

50 U tom pogledu napominjem da je Sud u presudi od 26. veljače 2013., *Melloni* (C-399/11, EU:C:2013:107) presudio da, „ako bi se državama članicama dopustilo da uvjetuju predaju osobe osuđene u odsutnosti okolnošću koja nije predviđena Okvirnom odlukom [Vijeća] 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. o izmjeni okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/214/PUP, 2006/783/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i poticanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih na suđenju u odsutnosti dotične osobe (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169)], povrijedila bi se načela uzajamnog povjerenja i uzajamnog priznavanja koja se tom okvirnom odlukom nastoje ojačati te bi se, prema tome, ugrozila djelotvornost navedene okvirne odluke” (t. 63.).

51 C-384/17, EU:C:2018:810

52 Vidjeti točku 56. te presude.

53 Vidjeti točku 61. navedene presude. Razlika između izravnog učinka, s jedne strane, i usklađenog tumačenja kao i učinka izuzimanja iz primjene, s druge strane, jasno proizlazi iz točke 62. iste presude.

119. Ako sud koji je uputio zahtjev izuzme iz primjene članak 6. stavke 2., 3. i 5. OLV-a, to znači da, zbog nepostojanja razloga za moguće neizvršenje koji odgovara članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584 u nacionalnom pravu, treba izvršiti EUN koji je 7. listopada 2013. protiv D. A. Popławskog izdao Sąd Rejonowy w Poznaniu (Općinski sud u Poznańu) radi izvršenja kazne koju je taj sud izrekao. Na raspravi je osobito državno odvjetništvo potvrdilo da u nizozemskom zakonodavstvu postoji pravna osnova za izvršenje predaje.

120. U tom pogledu ističem da je Sud u presudi Popławski vrlo jasno naveo da, „ako nisu ispunjeni uvjeti predviđeni u članku 4. točki 6. Okvirne odluke 2002/584, njezin članak 1. stavak 2. obvezuje države članice da izvrše sve EUN-ove na temelju načela uzajamnog priznavanja”⁵⁴. Ta tvrdnja ne bi imala učinak da nacionalni propis kojim se nepravilno prenosi članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 i koji se ne može tumačiti u skladu s tom odredbom može biti nesavladiva prepreka izvršenju EUN-a. Drugim riječima, ne vidim na koji se drugi način u takvoj situaciji, osim na onaj koji se sastoji od toga da pravosudno tijelo izvršenja izuzme iz primjene takav nacionalni propis, može poštovati pravilo prema kojem se EUN u načelu treba izvršiti.

121. U tom pogledu navodim, kao što je to i Sud nedavno podsjetio, da „[n]ačelo uzajamnog priznavanja nalazi svoju primjenu u članku 1. stavku 2. Okvirne odluke [2002/584], u skladu s kojim su države članice načelno obavezne izvršiti svaki [EUN] na temelju tog načela i u skladu s odredbama [te] okvirne odluke. Dakle, pravosudna tijela izvršenja mogu, u načelu, odbiti izvršiti takav nalog samo zbog taksativno navedenih razloga za neizvršenje koji su propisani [navedenom] [o]kvirnom odlukom, a izvršenje [EUN-a] može se uvjetovati samo jednim od uvjeta koji su u njoj taksativno propisani. Slijedom toga, izvršenje [EUN-a] predstavlja načelo, a odbijanje izvršenja zamišljeno je kao iznimka koja se mora usko tumačiti”⁵⁵.

122. Stoga se ne može prihvatiti rješenje Kraljevine Nizozemske, koja predlaže da se čeka izmjena nacionalnog zakonodavstva. K tomu, ne pronalazim nikakav razlog pravne sigurnosti koji može spriječiti sud koji je uputio zahtjev da osigura punu djelotvornost Okvirne odluke 2002/584. Dodajem da Komisijin argument prema kojem se izuzimanje od primjene članka 6. stavaka 2., 3. i 5. OLV-a ne može prihvatiti jer šteti dotičnoj osobi, prema mojem mišljenju, nije relevantan. Naime, s obzirom na sudsku praksu na koju sam upravo podsjetio, takvo razmatranje ne može biti prepreka izvršenju EUN-a kada nacionalni sud ne može primijeniti razlog za moguće neizvršenje u skladu s Okvirnom odlukom 2002/584.

123. Osim toga, ističem, kao što je to Sud presudio u presudi Popławski, da „obveza nacionalnog suda da osigura punu djelotvornost [te okvirne odluke] [...] nema nikakav utjecaj na utvrđivanje kaznene odgovornosti D. A. Popławskog koja proizlazi iz presude koju je protiv njega 5. veljače 2007. izrekao Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okružni sud u Poznańu) i ne može se *a fortiori* smatrati takvom da povećava tu odgovornost”⁵⁶.

124. U pogledu izuzimanja iz primjene članka 5:2. stavka 3. WETS-a, u slučaju da se tumačenje nizozemskog prava u skladu s Okvirnom odlukom 2008/909 pokaže nemogućim, njegova je jedina posljedica uklanjanje ograničenja primjene *ratione temporis* nacionalnih pravila donesenih radi provedbe te okvirne odluke. U tom pogledu ističem da bi rješenje koje se sastoji od toga da se odbije priznati da je sud koji je uputio zahtjev ovlašten ukloniti takvo privremeno ograničenje produljilo učinke izjave koju je Kraljevina Nizozemska dala na temelju članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, iako je potonja izjava povučena i iako vjerojatno u svakom slučaju nema pravne učinke⁵⁷.

⁵⁴ Vidjeti presudu Popławski (t. 29.).

⁵⁵ Vidjeti presudu od 19. rujna 2018., R. O. (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, t. 37. i navedenu sudsku praksu). Vidjeti i presudu Popławski (t. 19.).

⁵⁶ Vidjeti presudu Popławski (t. 37.).

⁵⁷ U tom pogledu upućujem na mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu van Vemde (C-582/15, EU:C:2016:766, t. 21. do 29.).

125. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem stoga da se na prvo pitanje odgovori da je nacionalni sud koji ne može nacionalne odredbe donesene radi provedbe okvirne odluke tumačiti na način da se ostvari rezultat koji je u skladu s tom okvirnom odlukom dužan, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene te odredbe koje su protivne navedenoj okvirnoj odluci.

IV. Zaključak

126. S obzirom na sva prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je uputio rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) odgovori na sljedeći način:

1. Kada je izjava države članice koja se odnosi na članak 28. Okvirne odluke Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji dana nakon donošenja te okvirne odluke, suprotno onomu što zahtijeva njezin članak 28. stavak 2., ta izjava ne može proizvoditi pravne učinke.
2. Nacionalni sud nadležan za odlučivanje o izvršenju europskog uhidbenog naloga koji se namjerava pozvati na razlog za moguće neizvršenje predviđen u članku 4. točki 6. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica dužan je, uzimajući u obzir cjelokupno nacionalno pravo i primjenom metoda tumačenja koje su njime priznate, tumačiti nacionalne odredbe koje su donesene u skladu s tom okvirnom odlukom kao i Okvirnom odlukom 2008/909 u najvećoj mogućoj mjeri na način da uskladi cilj borbe protiv nekažnjavanja i cilj olakšavanja društvene rehabilitacije osuđenih osoba.
3. Nacionalni sud koji ne može nacionalne odredbe donesene radi provedbe okvirne odluke tumačiti na način da se ostvari rezultat koji je u skladu s tom okvirnom odlukom dužan je, na temelju načela nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene te odredbe koje su protivne navedenoj okvirnoj odluci.